

listen ere opførte under Nr. 7 og 8, hvilke gaae ud paa, at §§ 12 og 13 skulle bortfalde, og saaledes ville finde deres Afgjorelse ved Afstemningen over selve Paragrapherne.

Ordføreren: I den 10de Paragraph udtales den Regel, at Mageffiste, det vil sige, at Bytte af Jord mod Jord af samme boniterede Størrelse, skal være tilladt; men det er en Selvefølge, at, naar der, under Form af Mageffiste, skal ske en Forandring i Hartkorns-Ansættelsen af disse 2 Eiendomme, maa det være underkastet de samme Regler som Udskyftningen. Det har hidtil været Brug — om det er nødvendigt eller ikke, skal jeg ikke gaae ind paa — at et saadant Magelæg forudsatte en fuldstændig Hartkorns-Ansættelse af begge de to Eiendomme, mellem hvilke et saadant Bytte foregik. Dette er naturligtvis i høieste Grad bebyrdende, saameget mere, som de fleste Magelæg kun angaae meget smalle Jordstrimler, hvorved den tilgrændsende Eiendom rettes paa dens Grændser og Figur. Udvalget har derfor troet, at det var rettest at udtrykke dette noget tydeligere, ved at sige: Magelæg af Jord mod Jord, der svarer til det samme Hartkorns Beløb — jeg vil gjerne indrømme, at det maa ske bedre kunde udtrykkes: „af samme boniterede Størrelse“ — skal kunne foretages uden denne meget vidtløftige og kostbare Forretning.

Naar Udvalget har foreslaaet, at § 11 skulde udgaae, saa er det ikke, fordi det har havt Noget imod de deri indeholdte Bestemmelser, men fordi det i det Hele taget har anseet det for hensigtsmæssigt, at samle alle de Tilfælde, hvori det tillades, ved Bevilling at gjøre Undtagelse fra de lovbestemte Regler, i en samlet Slutnings-Paragraph.

§§ 12 og 13 angaae Udskyftningen af Skove. Det er en gammel Regel heri Landet, at Skove ikke kunne udskyftes i mindre Stykker end 100 Tdr. Land geometrisk Maal, hver saaledes, at altsaa den, der eier en saadan Skov under 200 Tdr. Land, aldeles ikke kan udskyfte den, og der findes ingen Grund til hert at gjøre nogen Forandring, og da det er en Kjendsgerning, at jo mindre en Skovlod bliver, desto mere forsømmes dens Dyrkning, desto mere priisgives den ogsaa til selve Naturens Odelæggelse, især i de strengere Egne, desto vanfte-

ligere kan den ved Forplantning vedligeholdes sig selv. Derimod have vi ikke troet, at det var nødvendigt at knytte Afhændelsen af en samlet Skovlod, der er under 100 Tdr. Land, til den Betingelse, at Skovloden kun maa afhændes til Forening med tilstødende Eiendom. Tanken derved er naturligtvis den, at en tilgrændsende Eier har en langt større Leilighed og Opfordring til at beskytte Skoven; men er den allerede factisk adskilt fra den Eiendom, hvortil den juridisk hører, saa forvarres ikke dens Tilstand derved, at den kjøbes af en Anden, hvis Eiendom heller ikke støder dertil. Diemedet, ikke at forværre dens Vilkaar, opnaaes derfor, naar de mindre Skovlodder kun ikke frakilles en dermed sammenhængende Eiendom, uden at gaae over til en anden tilstødende Eiendom, eller med andre Ord, den Skov, der ligger mellem 2 Gaarde, kan kun lægges fra den ene Gaard til den anden, men naar Skoven ligger affides fra den Gaard, hvortil den nu hører, kan man sælge den til Hvilken som helst.

Naar en æret Rigsdagsmand har meent, at disse to Paragrapher skulde udgaae, maa jeg oppebie Aabenbaringen af de Grunde, hvorpaa denne Baaestand er bygget.

Indenrigsministeren: Den Forandring, som Udvalget har foreslaaet til § 10, troer jeg er mindre heldig affattet, forsaavidt det hedder: Jord mod Jord, der svarer til det samme Hartkorns Beløb; jeg troer, som den ærede Ordfører ogsaa har bemærket, at det havde været heldigere, at sætte „Jord mod Jord med lige store boniterede Arealer“. Det har ogsaa været Udskæftets Mening, at der til Magelæg af Dele af forskellige Eiendomme blot skal udfordres, at de blive boniterede, uden at en formelig Udskyftnings Forretning behøvedes for den hele Eiendom. Derfor er der i Udskæftets § 19 ogsaa tilføjet i Slutningen, at Jorder, som mageffistes, skulle boniteres ved samme Forretning, for at der kan have Sikkerhed for, at de samme Regler blive lagte til Grund for Boniteringen. Men der er endnu et Udtryk i Udvalgets Redaction, der forekommer mig ikke at være ganske hensigtsmæssigt; det er nemlig, forsaavidt Udvalget har foreslaaet, at Magelæg ubetinget skulde være